

REPUBLIKA
SLOVENIJA
VIŠJE
DELOVNO
IN SOCIALNO
SODIŠČE

VDSS sodba in sklep Pdp 1550/2014

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2015:PDP.1550.2014

Evidenčna številka: VDS0013522

Datum odločbe: 14.01.2015

Senat: Metod Žužek (preds.), Samo Puppis (poroč.), Valerija Nahtigal Čurman

Področje: DELOVNO PRAVO - OBLIGACIJSKO PRAVO

Institut: redna odpoved pogodbe o zaposlitvi - poslovni razlog - zmota - napake volje - sodno varstvo - prenehanje pravice

Zveza: ZDR-1 člen 77, 81, 89/1, 89/2, 84, 84/1, 200, 200/3. OZ člen 46, 49, 99

Jedro

Toženi stranki sta tožniku (pri vsaki od njiju je bil na podlagi individualne pogodbe o zaposlitvi zaposlen za polovični delovni čas na delovnem mestu direktor izterjave) podali dve redni odpovedi pogodb o zaposlitvi iz poslovnega razloga. Poleg tega je tožnik s toženima strankama sklenil tudi dva sporazuma ob prenehanju pogodbe o zaposlitvi iz poslovnih razlogov, ki sta datirana istega dne kot redni odpovedi pogodbe o zaposlitvi iz poslovnega razloga. Tožnik je zatrjeval, da sporazum ne vsebuje njegovih pravih volje zaradi napake volje (s strani toženih strank naj bi mu bilo predstavljeno, da pomeni sporazum le tehnično izvedbo predaje poslov in stvari). Tožnik pred podpisom tega sporazuma ni ravnal s potrebno skrbnostjo (sporazuma niti ni prebral), zato zatrjevana zmota tožnika ni opravičljiva, prav tako pa ga tožnik ni podpisal zaradi prevare (člen 46 in člen 49 OZ). Posledično tožnikov zahtev za ugotovitev nezakonitosti in razveljavitev sporazuma o prenehanju pogodbe o zaposlitvi ni utemeljen.

Delavec je pri izpodbijanju sporazuma o prenehanju pogodbe o zaposlitvi glede vložitve tožbe vezan na rok 30 dni, odkar je izvedel za kršitev (člen 200/3 ZDR-1) in ne na enoletni rok od sklenitve sporazuma po 16. členu ZDR-1. To pomeni, da rok iz člena 99 OZ (po katerem pravica zahtevati razveljavitev izpodbijne pogodbe preneha s pretekom enega leta od dneva, ko je upravičenec zvedel za razlog izpodbijnosti, oziroma enega leta od prenehanja sile), v konkretnem primeru pri presoji pravočasnosti vložitve tožbe ne pride v poštev.

Izrek

Pritožbi se delno ugodi in se izpodbijana sodba v II. točki izreka razveljavi ter se zadeva v tem obsegu vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje.

V preostalem se pritožba zavrne in se v nerazveljavljenem delu potrdi izpodbijana sodba sodišča prve stopnje.

Pritožbeni stroški so nadaljnji stroški postopka.

Obrazložitev

Sodišče prve stopnje je v 1. točki izreka izpodbijane sodbe zavrnilo tožbeni zahtevek tožnika za ugotovitev neveljavnosti in razveljavitev 3. alinee 1. člena in 7. člena Sporazuma ob prenehanju pogodbe o zaposlitvi iz poslovnih razlogov z dne 11. 9. 2013. V 2. točki izreka je zavrnilo tožnikov tožbeni zahtevek, da sta ga dolžni toženi stranki vrniti na delo s prvim dnevom prenehanja pogodbe o zaposlitvi, na delovno mesto, ki ga je zasedal pred odpovedjo, mu od tega dne vpisati delovno dobo in ga prijaviti v socialno zavarovanje (obvezno pokojninsko, invalidsko zavarovanje, zdravstveno zavarovanje ter zavarovanje za primer brezposelnosti) ter mu povrniti pravdne stroške z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od prvega dne po poteku roka za prostovoljno izpolnitev, v 8 dneh in pod izvršbo.

Zoper navedeno sodbo se iz vseh pritožbenih razlogov pritožuje tožnik in predlaga pritožbenemu sodišču, da njegovi pritožbi ugodi, izpodbijano sodbo spremeni tako, da tožbenemu zahtevku ugodi, toženima strankama pa naloži v plačilo stroške postopka, skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi od dneva razsoje dalje do plačila. V pritožbi navaja, da je tožnik postavil dodatni zahtevek, ker ga je višje sodišče opozorilo na določbe sporazuma, na katere prej sploh ni bil pozoren, saj je bil ves čas v veri, da gre samo za tehnično ureditev odpovedi in ga kot takega tožnik tudi razume. Ta sporazum je bil sklenjen v skladu z določbo 31. člena pogodbe o zaposlitvi, saj to izhaja tudi iz samega naslova sporazuma, ki se glasi Sporazum ob prenehanju pogodbe o zaposlitvi iz poslovnih razlogov. Tožnik je sporazum podpisal že drugič, prvič je podpisal sporazum ob prvi odpovedi pogodbe o zaposlitvi. V prvem postopku toženi stranki nista zatrjevali, da je pogodba o zaposlitvi prenehala na podlagi sporazuma, temveč je tožnik umaknil tožbo, ker mu je bilo povedano, da se bo zadeva uredila. V ponovljenem postopku odpovedi je bilo tožniku spet povedano, da se ukinja njegovo delovno mesto in da mu bo odpovedana pogodba o zaposlitvi iz poslovnega razloga, prav tako pa, da mora v skladu s pogodbo podpisati sporazum. Po odpovedi je tožnik ugotovil, da delovno mesto, ki ga je zasedal, ni bilo ukinjeno in je zato vložil tožbo. To pomeni, da tudi toženi stranki nista šteli sporazum v smislu prenehanja pogodbe o zaposlitvi, temveč kot tehnično izvedbo v smislu določb pogodbe o zaposlitvi, saj drugače ne bi prosili tožnika, da tožbo umakne. Sodišče ni izvajalo dokazov z zaslišanjem prič, podpisnikov sporazuma, zato je ostalo dejansko stanje nepopolno ugotovljeno. Nekateri od podpisnikov sporazuma sploh ne znajo slovensko in zato ni moglo biti doseženo soglasje volj, lahko pa, da je tudi drugi podpisnik smatral sporazum kot tehnično izvedbo odpovedi v skladu s pogodbo o zaposlitvi. Nepravilno je stališče sodišča, da je zahtevek za razveljavitev 3. alinee 1. člena sporazuma premalo za uspeh izpodbijanja, ker tožnik ni izpodbijal 2. odstavka 3. člena pogodbe o zaposlitvi (pravilno: sporazuma), ki določa iztek odpovednega roka in v posledici prenehanje pogodbe o zaposlitvi. V 3. členu so stranke ob upoštevanju 6. člena sporazuma, ki določa plačilo odškodnine ob skrajšanju odpovednega roka, ugotovile, kdaj izteče zakonsko določen odpovedni rok in ta datum vpisale, kar pa ne pomeni, da je pogodba v vsakem primeru prenehala tega dne, temveč samo v primeru izteka odpovednega roka. Odpovedni rok se ni iztekel, ker je bilo pravnomočno ugotovljeno, da je odpoved nezakonita. Zato tudi zapis datuma prenehanja delovnega razmerja v sporazumu nima več nobenega učinka. Ta člen bi bil pomemben, če tožnik v zvezi z odpovedjo ne bi zahteval sodnega varstva. Ugotovitev izteka odpovednega roka po odpovedi tako ne more biti sklenitev sporazuma o prenehanju pogodbe o zaposlitvi. Odpoved pogodbe o zaposlitvi tudi ni vsebovala višine odpravnine, zato je bila ta zapisana v sporazumu, kar pomeni, da gre res za tehnično izvedbo vročene odpovedi. V 7. členu sporazuma, kjer sta stranki ugotovili, da nimata ena do druge nobenih zahtevkov, pa se tožnik ni odpovedal tožbi. To izhaja

tudi iz pravnega pouka odpovedi in sporazuma, ki v 8. členu določa pristojnost Delovnega sodišča v Ljubljani. Če se prebere sporazum kot celoto, je res ugotoviti, da s podpisom tega sporazuma stranke niso hotele prekiniti pogodbe o zaposlitvi, temveč so se dogovorile za tehnično izvedbo odpovedi, kot izhaja iz pogodbe o zaposlitvi. Tožnik je pojasnil, da sporazuma ob podpisu ni prejel, temveč da mu je bil podpisan poslan naknadno, tako da niti ne ve, če je podpisan sporazum vseboval sporno določbo, saj je povsem mogoče, da sta toženi stranki spremenili prvo stran tega sporazuma. Tožnik je s tem, ko je dvakrat vložil tožbo za nezakonitost odpovedi pogodbe o zaposlitvi, pokazal, da se z odpovedjo ni strinjal in tudi ni sklenil sporazuma o odpovedi pogodbe o zaposlitvi. Da toženi stranki ne ravnata pošteno in se sprenevedata, izhaja tudi iz navedb v pritožbi, ko navajata, da sta hoteli tožniku ugoditi in mu omogočiti koriščenje subvencij pri zavodu za zaposlovanje, ki jih tožnik že koristi in bi naj jih koristil tudi ponovno. Tožnik teh subvencij ni nikoli koristil, prav tako pa ni koristil nadomestila za brezposelnosti. Tožnik je predlagal zaslišanje A.A., ki bi potrdil, da tožnik ni potreboval subvencij. Že lastnoročni zapis B.B. kaže na to, da je tožniku ponudil dve opciji prenehanja pogodbe o zaposlitvi in sicer prva opcija dopust in nato odpoved iz poslovnega razloga, druga opcija pa sporazum. Pri obeh opcijah pa obstoji še tehnični del, to je primopredaja, kar je dejansko predstavljal sporazum. Povsem zmoten pa je zaključek sodišča prve stopnje, da bi moral tožnik postaviti dodaten zahtevek za ugotovitev ničnosti, ker se je nanjo skliceval. Na ničnost pazi sodišče po uradni dolžnosti (92. člen OZ), na ničnost pa se lahko sklicuje vsaka zainteresirana stranka, posebna zahtevka pa ni potrebno postaviti. Ravnanje toženih strank je v nasprotju s predpisi in moralo, kar kaže že prva odpoved in ugotovitev nezakonitosti druge odpovedi. Glede na to, da je ugotovljeno, da je odpoved pogodbe nezakonita, bi moralo sodišče ugoditi preostalemu zahtevku, saj zamudna sodba ni bila izdana v nasprotju z listinami v spisu, tožnik pa spornega sporazuma ni razumel kot prenehanja pogodbe o zaposlitvi. Sodišče pa tudi ni odločilo o stroških postopka. Tožnik je s tožbo uspel in bi mu bila tožena stranka dolžna plačati stroške postopka.

Toženi stranki sta podali odgovor na pritožbo, v katerem predlagata zavrnitev tožnikove pritožbe in potrditev izpodbijane sodbe sodišča prve stopnje.

Pritožba je delno utemeljena.

Pritožbeno sodišče je preizkusilo izpodbijano sodbo v mejah uveljavljenih pritožbenih razlogov, pri čemer je v skladu z določbo 2. odstavka 350. člena Zakona o pravdnem postopku (ZPP, Ur. l. RS, št. 26/99 in nadalj.) tudi po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb postopka, navedene v citirani določbi in na pravilno uporabo materialnega prava. Pri tem preizkusu je ugotovilo, da sodišče prve stopnje ni storilo niti tistih bistvenih kršitev določb postopka, ki jih tožnik (pavšalno in neobrazloženo) zatrjuje v pritožbi, niti tistih, na katere pazi pritožbeno sodišče po uradni dolžnosti na podlagi 2. odstavka 350. člena ZPP. Pritožbeno sodišče pa ugotavlja, da je sodišče prve stopnje delno zmotno uporabilo materialno pravo, zaradi česar je dejansko stanje ostali delno nepopolno ugotovljeno (v zvezi z odločitvijo o delu tožnikovega tožbenega zahtevka, ki se je nanašal na reintegracijo, na priznanje delovne dobe in na prijavo v obvezna zavarovanja).

Iz spisovne dokumentacije je razvidno, da sta toženi stranki tožniku (pri vsaki od njiju je bil na podlagi individualne pogodbe o zaposlitvi zaposlen za polovični delovni čas na delovnem mestu direktor izterjave; individualni pogodbi o zaposlitvi z dne 29. 3. 2013 - A1, A2) podali dve redni odpovedi pogodb o zaposlitvi iz poslovnega razloga, datirani z dnem 30. 8. 2013 in 11. 9. 2013 (A4, A7). Poleg tega je tožnik s toženima strankama sklenil tudi dva sporazuma ob prenehanju pogodbe o zaposlitvi iz poslovnih razlogov (A5, A8), ki sta datirana istega dne kot omenjeni redni odpovedi pogodbe o zaposlitvi iz poslovnega razloga.

O tožbenem zahtevku tožnika, ki ga je uveljavljal v tem individualnem delovnem sporu, je sodišče prve stopnje enkrat že odločalo in z zamudno sodbo in sklepom opr. št. I Pd 2816/2013 z dne 17. 12. 2013 ugotovilo nezakonitost redne odpovedi pogodbe o zaposlitvi z dne 11. 9. 2013 in jo razveljavilo, toženima strankama pa naložilo, da tožnika s prvim dnem prenehanja pogodbe o zaposlitvi vrneta na delo na delovno mesto, ki ga je tožnik zasedal pred odpovedjo, mu od tega dne dalje priznata delovno dobo in ga prijavita v socialna zavarovanja. Del njegove tožbe za ugotovitev nezakonitosti in razveljavitev redne odpovedi pogodbe o zaposlitvi z dne 30. 8. 2013 je sodišče prve stopnje z zgoraj citiranim sklepom zavrglo.

Zoper navedeno sodbo sta se pritožili toženi stranki, pritožbeno sodišče pa je njunima pritožbama s sodbo in sklepom opr. št. Pdp 254/2014 z dne 5. 6. 2014 delno ugodilo. Odločitev o reintegraciji, o priznanju delovne dobe in o vpisu v socialna zavarovanja je razveljavilo in zadevo v tem obsegu vrnilo sodišču prve stopnje v novo sojenje, v preostalem pa njuni pritožbi zavrnilo in potrdilo nerazveljavljeni del izpodbijane zamudne sodbe sodišča prve stopnje. To pomeni, da je postala odločitev sodišča prve stopnje o ugotovitvi nezakonitosti in razveljavitvi redne odpovedi pogodbe o zaposlitvi z dne 11. 9. 2013 (in tudi glede zavrženja dela tožbe) pravnomočna. Pritožbeno sodišče je v sklepu (s katerim je delno razveljavilo zamudno sodbo prvostopenjskega sodišča) ugotovilo, da je bilo podano nasprotje med dejstvi, ki jih je tožnik navajal v tožbi in sporazumom z dne 11. 9. 2013 (A7), ki ga je v spis vložil tožnik. To pomeni, da v tem delu ni bil podan pogoj za izdajo zamudne sodbe po 4. točki 1. odstavka 318. člena ZPP.

Iz spisovnih podatkov nadalje izhaja, da je tožnik v pripravljalni vlogi, ki je bila priporočeno oddana na pošto 11. 9. 2014, razširil tožbeni zahtevek še na ugotovitev neveljavnosti in razveljavitev 3. alinee 1. člena in 7. člena Sporazuma ob prenehanju pogodbe o zaposlitvi iz poslovnih razlogov z dne 11. 9. 2013. Sodišče prve stopnje je po zaslišanju tožnika in prečitanju listinske dokumentacije, ki so jo v spis vložile stranke, njegovo preostali del tožbenega zahtevka z izpodbijano sodbo v celoti zavrnilo.

Pritožbeno sodišče soglaša z zaključkom sodišča prve stopnje, da je neutemeljen tožbeni zahtevek tožnika za ugotovitev nezakonitosti in razveljavitev 3. alinee 1. člena in 7. člena Sporazuma ob prenehanju pogodbe o zaposlitvi z dne 11. 9. 2013 (A8; v nadaljevanju Sporazum). Tožnik je ta del svojega tožbenega zahtevka utemeljeval s tem, da Sporazum ne vsebuje njegove prave volje zaradi napake volje (s strani toženih strank naj bi mu bilo predstavljeno, da pomeni Sporazum le tehnično izvedbo predaje poslov in stvari). Sodišče prve stopnje je po zaslišanju tožnika ugotovilo, da tožnik pred podpisom tega Sporazuma ni ravnal s potrebno skrbnostjo (sporazuma niti ni prebral), tako da je pravilno zaključilo, da zatrjevana zmotna tožnika ni opravičljiva, prav tako pa ga tožnik ni podpisal zaradi prevare (člen 46 in člen 49 Obligacijskega zakonika; OZ, Ur. l. RS, št. 83/2011 in nadalj.). Sodišče prve stopnje je nadalje ugotovilo, da toženi stranki tožniku pred podpisom Sporazuma nista onemogočali ali mu preprečevali, da bi ta Sporazum prebral. Poleg tega je bilo od tožnika (ki je po izobrazbi doktor pravnih znanosti) še bolj kot od povprečno razumnega in skrbnega človeka pričakovati, da bo pred podpisom Sporazuma ta akt prebral in se z njegovo vsebino (in tudi možnimi posledicami) predhodno seznanil. Ob zgornjih ugotovitvah tudi po prepričanju pritožbenega sodišča niso utemeljene tožnikove trditve, da je bila njegova volja ob sklenitvi omenjenega Sporazuma obremenjena z napako, ki bi bila podlaga za delno razveljavitev Sporazuma v obsegu, kot ga tožnik vtožuje. Tožnik se je v pritožbi skliceval tudi na to, da naj bi bil Sporazum ničen, ker nasprotuje morali in prisilnim predpisom. Tudi v primeru, če bi bilo v postopku ugotovljeno, da predstavlja ta Sporazum podlago za prenehanje pogodbe o zaposlitvi po 81. členu Zakona o delovnih razmerjih (ZDR-1, Ur. l. RS, št. 21/2013), bi bilo potrebno ugotoviti, da ne nasprotuje niti prisilnim predpisom niti morali. Po členu 81 ZDR-1 je sporazum o prenehanju pogodbe o zaposlitvi eden od zakonsko dopustnih načinov prenehanja pogodbe o zaposlitvi. Ob tem je potrebno ugotoviti, da tožnik v

postopku niti ni obrazložil, iz katerega razloga naj bi bil Sporazum sklenjen v nasprotju z moralo, razen tega pa je tožnik zatrjevano ničnost Sporazuma dejansko utemeljeval z domnevnimi napakami volje (narok za glavno obravnavo z dne 30. 9. 2014), ki pa prav tako niso bile ugotovljene, kot je bilo obrazloženo že zgoraj. Iz tega razloga je bilo potrebno pritožbo tožnika v tem delu zavrniti kot neutemeljeno in potrditi 1. točko izreka izpodbijane sodbe, saj glede navedenega niso bili podani niti s pritožbo uveljavljeni razlogi in ne razlogi, na katere pazi pritožbeno sodišče po uradni dolžnosti (člen 353 ZPP).

Pritožbeno sodišče ob tem dodaja, da je delavec pri izpodbijanju sporazuma o prenehanju pogodbe o zaposlitvi glede vložitve tožbe vezan na rok 30 dni, odkar se je izvedelo za kršitev (člen 200/3 ZDR-1), v vsakem primeru pa na enoletni rok od sklenitve sporazuma po 16. členu ZDR-1 (tako tudi sklep Vrhovnega sodišča RS, opr. št. VIII Ips 42/2013 z dne 10. 6. 2013). To pomeni, da rok iz člena 99 OZ, na katerega se je sklicevalo sodišče prve stopnje, v konkretnem primeru pri presoji pravočasnosti vložitve tožbe ne pride v poštev, saj je specialna ureditev v ZDR-1 drugačna od splošne, ki jo ureja OZ.

Pritožbeno sodišče pa ugotavlja, da je sodišče prve stopnje vsaj preuranjeno zavrnilo del tožbenega zahtevka tožnika, ki se je nanašal na njegovo reintegracijo k toženima strankama, na priznanje delovne dobe od dneva prenehanja delovnega razmerja do vrnitve na delo in na prijavo v socialna zavarovanja. Tožnik je v postopku zatrjeval, da je Sporazum, za katerega sta toženi stranki navajali, da pomeni zakonito podlago za prenehanje tožnikovih pogodb o zaposlitvi z dne 29. 3. 2013 (A1, A2), predstavljal le tehnično izvedbo redne odpovedi pogodbe o zaposlitvi iz poslovnih razlogov z dne 11. 9. 2013 (A7), s katerim so se stranke na podlagi 31. člena obeh pogodb o zaposlitvi dogovorile o ureditvi vseh medsebojnih razmerjih. Tožnik je zatrjeval (in tudi izpovedal), da je bila takšna tudi pogodbeno volja podpisnikov tega Sporazuma na strani toženih strank in v zvezi s tem predlagal njihovo zaslišanje. Zaslišanje teh prič sta predlagali tudi toženi stranki, ker naj bi pojasnile, da je bil namen sklenitve tega Sporazuma v tem, da tožniku na njegovi podlagi prenehata pogodbi o zaposlitvi (kar bi pomenilo, da je bil Sporazum sklenjen na podlagi 81. člena ZDR-1 oz. 28. člena pogodb o zaposlitvi).

Prvostopenjsko sodišče je te dokazne predloge obeh strank zavrnilo, ker je ugotovilo, da je vsebina Sporazuma jasna. Z navedeno ugotovitvijo sodišča prve stopnje pritožbeno sodišče le deloma soglaša. V Sporazumu dejansko ni nikjer omenjene redne odpovedi pogodbe o zaposlitvi z dne 11. 9. 2013, ki naj bi bila po trditvah tožnika podlaga za ta Sporazum, prav tako pa je v njem zabeleženo, da želijo stranke z njim razveljaviti pogodbi o zaposlitvi in skupno dogovoriti čas in vse posledice razveljavitve pogodb o zaposlitvi. Na podlagi tega bi bilo zares mogoče zaključiti, da je bil Sporazum sklenjen na podlagi 81. člena ZDR-1 oz. 28. člena pogodb o zaposlitvi, čeprav sicer ne vsebuje pisnega obvestila o pravicah tožnika iz naslova zavarovanja za primer brezposelnosti (kar sicer ne bi vplivalo na njegovo veljavnost - člen 81/3 ZDR-1). Po drugi strani pa je že iz njegovega naslova razvidno, da je bil sklenjen ob prenehanju pogodbe o zaposlitvi iz poslovnih razlogov (čeprav v njem ni nobene ugotovitve o obstoju teh razlogov). Poleg tega se tudi odpovedni rok po tem Sporazumu (člen 3/2 Sporazuma) izteče isti dan, kot bi se tožniku iztekel odpovedni rok na podlagi redne odpovedi pogodbe o zaposlitvi iz poslovnega razloga z dne 11. 9. 2013 (A7). Po drugi stranki dejstvo, da je bila v Sporazumu dogovorjena odpravnina v nominalni bruto višini (člen 5 Sporazuma), še ne pomeni, da Sporazum ni le "tehnična izvedba" dogovora o medsebojnih pravicah in obveznostih strank, ki izhajajo iz redne odpovedi pogodbe o zaposlitvi z dne 11. 9. 2013. Redna odpoved pogodba o zaposlitvi govori le o upravičenosti tožnika do odpravnine (na podlagi kolektivne pogodbe dejavnosti), ne določa pa njene višine.

Iz redne odpovedi pogodbe o zaposlitvi je nadalje razvidna tudi obveznost tožnika, da mora pred

prenehanjem delovnega razmerja opraviti primopredajo poslov delodajalčevemu pooblaščenca in da mora predati vso dokumentacijo, predmete dela ter delovna sredstva, s katerimi razpolaga na podlagi delovnega razmerja pri toženih strankah. Postopek primopredaje poslov, poslovne dokumentacije, ime pooblaščenca toženih strank in konkretizacija delovnih sredstev, ki jih mora tožnik vrniti, pa vsebuje tudi 2. člen Sporazuma. Glede na navedena dejstva pa bi bilo mogoče zaključiti tudi, da je bil ta Sporazum sklenjen na podlagi 31. člena pogodb o zaposlitvi kot posledica redne odpovedi pogodbe o zaposlitvi z dne 11. 9. 2013, s katerim so stranke uredile vsa medsebojna razmerja. Ob upoštevanju navedenega bi moralo sodišče prve stopnje ugotoviti skupen namen pogodbenih strank pri sklenitvi spornega Sporazuma (člen 82/2 OZ) in v cilju tega zaslišati tudi podpisnike Sporazuma na strani toženih strank. Šele po njihovem zaslišanju bi lahko ugotovilo, ali so želele stranke z navedenim Sporazumom razveljaviti pogodbi o zaposlitvi, ki so ju sklenile dne 29. 3. 2013 (kar bi pomenilo, da predstavlja navedeni Sporazum pravno podlago za prenehanje teh pogodb o zaposlitvi in s tem prenehanje delovnega razmerja tožnika pri toženih strankah). To pa bi posledično pomenilo, da je njegov tožbeni zahtevek, ki se nanaša na reintegracijo, priznanje delovne dobe in vpis v socialna zavarovanja, neutemeljen. Kolikor pa predstavlja navedeni Sporazum dejansko le dogovor o medsebojnih pravicah in obveznostih po 31. členu pogodb o zaposlitvi, ki je bil posledica redne odpovedi pogodbe o zaposlitvi z dne 11. 9. 2013, pa je preostali del njegovega tožbenega zahtevka utemeljen.

Pritožbeno sodišče ob tem dodaja, da sicer določba člena 3/2 Sporazuma, v kateri je naveden datum prenehanja delovnega razmerja pri toženih strankah, za odločitev o utemeljenosti preostalega dela tožnikovega tožbenega zahtevka ni odločilnega pomena ob predpostavki, da predstavlja navedeni Sporazum le konkretizacijo določbe redne odpovedi pogodbe o zaposlitvi z dne 11. 9. 2013, iz katere izhaja, da tožniku preneha delovno razmerje z 30-dnevni odpovedni rok. Če bi bilo v postopku ugotovljeno, da sta tožniku prenehali pogodbi o zaposlitvi zaradi redne odpovedi in da je posledično člen 3/2 Sporazuma določil le datum izteka odpovednega roka po tej odpovedi, ta določba ne bi pomenila ovire za ugoditev preostalemu delu tožnikovega tožbenega zahtevka, saj bi jo bilo mogoče opredeliti kot nično, ker je z ugotovitvijo nezakonitosti redne odpovedi odpadla pravna podlaga tudi za to določbo.

Na podlagi navedenega je pritožbeno sodišče pritožbi tožnika ugodilo in 2. točko izreka izpodbijane sodbe razveljavilo ter zadevo vrnilo sodišču prve stopnje v tem obsegu v novo sojenje, tako da bo lahko sodišče prve stopnje po ponovno izvedenem dokaznem postopku (zaslišanje predlaganih prič, ...) ugotovilo pravo voljo strank Sporazuma in nato odločilo o utemeljenosti tožnikovega preostalega dela tožbenega zahtevka. Odločitev o delni razveljavitvi izpodbijane sodbe temelji na 355. členu ZPP. Pritožbeno sodišče se za izvedbo pritožbene obravnave ni odločilo, ker je glede na naravo stvari in okoliščine primera ocenilo, da samo ne more dopolniti postopka, saj sodišče prve stopnje v dosedanem postopku prave volje pogodbenih strank pri sklepanju Sporazuma še ni ugotavljalo. Če bi pritožbeno sodišče na pritožbeni obravnavi prvič ugotavljalo dejansko stanje v zvezi z navedenim, bi bila s tem strankam odvzeta tudi možnost vložitve pravnega sredstva zoper dejansko stanje, ki bi bilo prvič ugotovljeno šele v pritožbenem postopku.

Ko bo sodišče prve stopnje razčistilo vsa sporna vprašanja, na katera je opozorilo pritožbeno sodišče, bo moralo odločiti še o preostalem delu tožnikovega tožbenega zahtevka ter o pravnih stroških strank, ki so jim nastali v postopku tega individualnega delovnega spora.

Datum zadnje spremembe: 03.06.2015